

PROLOOG

‘Dames en heren, over enkele ogenblikken landen wij op het vliegveld van Palma de Mallorca. Wij verzoeken u vriendelijk de veiligheidsgordel vast...’

De stem van de stewardess wordt overschreeuwd door het bonzen van mijn hart. Waar ben ik aan begonnen? Drie uur geleden nam ik afscheid van mijn ouders en zusje Mel op Schiphol. Op weg naar het avontuur. Ik ben aangenomen als animadora bij een Spaanse firma, HappyMoon Hotels. Zeven maanden lang zal ik in een van de hotels van deze firma werken als entertainer.

Na mijn mislukte poging aangenomen te worden op de Academie voor Kleinkunst en het verbreken van de relatie met mijn jeugdliefde, waag ik de stap. Overdag houd ik de kinderen in het hotel bezig en 's avonds zal ik shows verzorgen met de rest van mijn team.

Vorig jaar juni haalde ik mijn Havo-diploma en begon ik aan de vooropleiding van de Academie voor Kleinkunst. Van kinds af aan ben ik al gek van dansen, zingen en acteren. De logische keuze voor een vervolgopleiding was daarom snel gemaakt. Met hoge verwachtingen begon ik aan de vooropleiding. Ieder weekend was een feest. Zaterdagochtend wist ik niet hoe snel ik naar het oude, statige gebouw moest komen en elke zondagavond stond ik stijf van de adrenaline. Ieder ander zou doodmoe zijn na een heel weekend emoties bij de dramaklas, danstraining door de choreografe en zangtraining door de zangcoach. Maar mij gaf het energie. Theater was de reden waarom ik op de aardbol werd gezet. Ik ging fluitend de audities door, kreeg lovende kritieken en zag me al voorzichtig volgend studiejaar elke dag hier een feestje bouwen.

Tot de laatste auditie. Het was een gevalletje verprutsen van de bovenste plank. 's Ochtends begon het al helemaal verkeerd. Rick, mijn jeugdliefde, had de avond van tevoren een briefje in de bus van mijn ouderlijk huis gedaan met het verzoek hem nog een kus te komen brengen voordat ik naar school ging. Grote fout numero uno. Als een razende ging hij tekeer. Hij was naar onze stamkroeg geweest, waar mijn vorige vriendje hem de hele avond had lastiggevallen met verhalen over hoe hij en ik perfect waren geweest, dat het met Rick nooit hetzelfde zou worden. Rick schopte een scène tijdens de vroege uurtjes van de meest belangrijke dag van mijn leven. Ik ben er snel vandoor gegaan en heb de busrit gebruikt om tot bedaren te komen.

Maar ik was niet op mijn best tijdens de allesbeslissende auditie. Ricks getier spookte door mijn hoofd en ik kon me onmogelijk concentreren. De jury besloot mij niet aan te nemen en mijn wereld stortte compleet in. Wat nu? Was ik gedoemd tot een leven zonder theater? Ik had geen idee wat ik met de rest van mijn leven moest doen. Ik wist wel wat ik moest doen met Rick: uitmaken.

Rick en ik waren drie jaar samen. Een heuse kalverliefde. De winter dat we elkaar leerden kennen was hij de meest stoere jongen op het ijs. Hij had de meest flitsende schaatsen en de duurste hockeystick. Bovendien was hij de luidruchtigste, de meest opvallende. Als giechelende bakvissen schaatsten mijn vriendinnen en ik een paar keer voorbij en voordat we naar huis gingen kreeg ik mijn eerste zoen.

Gedurende de volgende drie jaar werden Rick en ik onafscheidelijk. We groeiden samen op en werden samen volwassen. Ik alleen iets meer dan Rick. Terwijl ik voorzichtig over de toekomst ging nadenken, was Rick meer geïnteresseerd in zijn Nintendo Wii. En nu had hij, met zijn jaloerse gedrag, mijn auditie verpest. Reden genoeg om een eind aan de relatie te maken.

Opeens was alles over. Ik had geen toekomst in het theater, ik had geen vriendje meer en wist voor de dooie dood niet wat ik met mijn leven aan moest.

Het was rond Kerst dat ik voor het eerst hoorde over de animadores. Vrienden van mijn ouders waren op vakantie naar Tenerife geweest en vertelden honderduit over die leuke, jonge mensen die hen de hele dag hadden beziggehouden. Overdag vermaakten hun kinderen zich in de Mini Club, terwijl ze zelf een potje volleybal speelden. 's Avonds werden de leukste shows opgevoerd en was het feest. Op de foto's die ze lieten zien zag ik lachende, zongebruinde mensen met twinkellende ogen. Ik wilde

zo'n vrolijk mens op de foto zijn. Opeens had ik weer een toekomst. Kleinkunst Academie? Ik zou zonder die school iedere avond op de bühne kunnen stralen, als animadora.

Zo belandde ik vandaag op Schiphol. Ik huilde op het moment dat ik afscheid moest nemen van Mel. Mel is niet alleen mijn zusje, ze is mijn beste vriendin. Ze is achttien, drie jaar jonger dan ik, en sinds een paar jaar zijn we onafscheidelijk. Dubbele dooier noemen ze ons, als we precies tegelijkertijd hetzelfde zeggen of doen. We stappen, shoppen, sporten en lachen samen. We delen alles en ik weet zeker dat ik haar ontzettend zal missen.

De koffers komen veel te snel. Stiekem had ik gehoopt nog iets langer te kunnen genieten van de anonimiteit. Ik adem diep in en zet koers naar de aankomsthal.

'Mensen voor Happymoon, hier verzamelen.' In de aankomsthal zwaait een jongen met een bordje waarop de naam van mijn nieuwe werkgever in vetgedrukte letters staat geschreven.

'Hoi, ik ben Mandy Blokdijk.' Mijn stem slaat over.

'Hallo, welkommen,' antwoordt de jongen met een zwaar Duits accent. 'We wachten op nog een toestel met vers vlees, ga maar vast bij de rest zitten.' Hij wijst naar een groepje luidruchtige mensen en als een robot voeg ik me bij hen. Er wordt over en weer gekust, handen geschud, gelachen en geroepen.

'Hé lekker ding, ik heet Peet, eigenlijk Peter, maar zo noemt echt niemand me. Kom er gezellig bij zitten. Cola?' Een van de jongens begroet me met een zwaar Utrechts accent en duwt een colafles in mijn hand. Ik neem een grote slok. Alcohol brandt in mijn keel maar uiterlijk blijf ik onbewogen.

'Lekker Peet,' lach ik vriendelijk, 'dank je wel.'

Het gekke piepje is uit mijn stem verdwenen, tegelijk met de brok in mijn keel. Peet heeft nog steeds het hoogste woord, twee andere meisjes zitten tegenover me te smoezen en de opzichtige Duitser staat te schreeuwen bij de gate. Maar ik voel me na een kwartier al thuis bij dit vreemde gezelschap. Mijn avontuur is begonnen.

Mallorca ziet eruit als een ansichtkaart. Het wordt schemerig en de hemel kleurt oranje. Ik zit opgepropt in een busje met zes anderen en veel te veel koffers. Peet zit naast me met zijn boomblander op schoot. Uiteindelijk hebben we nog een uur moeten wachten op de luchthaven, want het vliegtuig van "het laatste verse vlees", zoals de Duitser hen noemde, had vertraging.

De Duitser, die zich voorstelde als Johnny Grim, bleek best aardig. Waarschijnlijk hoort zijn act bij het entertainer-leven. Ik kan me nu nog niet voorstellen dat ik ook zo word.

Peet heb ik ondertussen ook beter leren kennen. Ik heb het gevoel dat ik hem al jaren ken, zo vertrouwd is het om met hem te praten. Hij zet zijn boomblander harder en ondanks de afschuwelijke herrie moet ik glimlachen. Precies op het moment dat ik in de achteruitkijkspiegel de blik van Johnny opvang. Johnny lacht terug en ik draai snel mijn hoofd opzij.

We zitten ruim een uur in het busje voordat we aankomen bij het hotel van de Happymoon keten waar we de komende drie weken een opleiding volgen. Het hotel is gelegen in het plaatsje Alcudia, aan de Noordoostkust van Mallorca. Ik stap uit en voel een koude wind in mijn gezicht snijden. Het is eind maart en aan deze kant van het eiland kan het stevig waaien. Ik hoopte morgen, de laatste vrije dag, naar het strand te kunnen, maar ik denk dat die bikini voorlopig ingepakt kan blijven.

In de receptie zien we Pierre, de directeur van de entertainmentafdeling van Happymoon. Ik herken hem van het sollicitatiegesprek in Amsterdam. Hij verwelkomt ons en deelt de sleutels van de appartementen uit. Het is zes uur en om zeven uur gaan we met zijn allen eten in een restaurant in Alcudia. Meegaan is niet verplicht, maar wel gezellig. Ik besluit om mee te gaan dineren, terwijl ik doodmoe mijn twee koffers naar het appartement zeul. Als ik niet meega, heb ik meteen een minpunt te pakken natuurlijk.

Ik blijf stilstaan voor de deur van het appartement dat de eerstkomende drie weken mijn "thuis" zal zijn. Vanochtend werd ik wakker in het veilige bed op de zolder van mijn ouderlijk huis. Moet je me nu zien. Helemaal alleen op een Spaans eiland en geen idee wat me te wachten staat. Ik lach en draai de

sleutel om. Ik zal dit klaarspelen, ik word groots in mijn werk, maar bovendien ga ik genieten. Ik ben een animadora.

UNO

‘Hallo, eindelijk ben je er. Ik ben Ansje.’ Zodra ik de deur achter me sluit beent een Boerin Bertie lookalike met uitgestoken hand op me af.

‘Ik schrik me dood,’ stamel ik. ‘Hoi, sorry, ik heet Mandy, moet je mijn hart voelen... Ho, dat was maar bij-wijze-van-spreken hoor.’

Een grote, met chocolade bedekte, hand komt op mijn borst af en ik deins achteruit. Hollands Glorie begint te lachen. ‘Leuk hoor dat je er bent, ik ben hier al vanaf gisteren en er was nog helemaal niemand, leek wel een spookstad, en euh...’

‘Het spijt me als ik je even onderbreek,’ zucht ik, terwijl ik een akelige hoofdpijn voel opzetten. ‘Maar ik wil graag snel even douchen en dan met de rest mee uit eten. Jij gaat zeker ook wel mee om zeven uur?’

‘Natuurlijk,’ lacht Ansje (waarom hebben haar ouders haar niet gewoon Ans genoemd?) ‘Ik heb het rechterbed genomen, dus gooi jij maar je koffer op het linker. We pakken die vanavond samen wel uit. De douche is hier, je kunt mijn shampoo wel even gebruiken hoor en er staat karnemelk-doucheschuim, en...’

Ik vermoed dat dit drie lange weken worden.

‘Hallo, ik ben Ansje...’

Ik sta voor de deur van het appartementencomplex Montes Park wat nu “thuis” is. Terwijl Ansje zich aan iedereen die voorbijkomt voorstelt, neem ik ze rustig in me op. Ze zien er allemaal nerveus uit en, afgezien van een paar die vorig jaar ook al voor Happymoon hebben gewerkt, hopeloos verloren. Het wachten is op de busjes van Happymoon die de hele groep naar het centrum van Alcludia zullen brengen. Busjes die worden bestuurd door Johnny en Tom. Ze nemen de tijd.

Ik ben doodmoe en had het liefst meteen mijn bed ingedoken, maar uiteraard is dat niet het meest verstandige om te doen. Ik moet mensen leren kennen, vrienden maken, erbij horen en bovendien heb ik honger. Op het moment dat mijn maag enorm begint te knorren, doemen in de verte koplampen op.

‘Nou, dat werd eens tijd. Waar waren jullie nou?’ Katta, een Duits meisje dat al een paar jaar voor Happymoon werkt, grijpt Tom bij wijze van grap in zijn kraag zodra hij uit een van de busjes stapt. Na een paar vriendelijke grapjes over en weer, stapt iedereen in.

Ik zit voorin in de bus van Tom, tussen hem en Katta ingepropt. Tijdens het ritje van een kwartier maak ik nader kennis met Katta en Tom. Tom begon vorig jaar voor Happymoon, hij is ook Duits. Hij praat honderduit over Alcludia en telkens wanneer het busje een van de hotels van de Happymoon keten passeert attendeert hij me daarop. Het blijkt dat Happymoon zes hotels heeft in Alcludia, verspreid over het vijftien kilometer lange strand.

‘Het strand is prachtig,’ vertelt Tom, ‘je moet morgen echt een kijkje nemen.’

‘In plaats van mijn bikini zal ik maar een pluutje meenemen,’ grap ik.

Het klikt met Tom en Katta. Katta is vijf jaar ouder dan ik en werkt al drie jaar voor Happymoon. Zij leidt tijdens de cursus de kinderentertainers op. Ze heeft zelf pedagogie gestudeerd en begon drie jaar geleden als kinderentertainer. Nu is ze jefa de animación, wat zoveel betekent als leidinggeven aan een team in een hotel, eindverantwoordelijk voor de hele entertainmentafdeling.

We stappen uit en ik kijk om me heen. Ansje overdreef niet. Wat ’s zomers ongetwijfeld een bruisend vakantieoord zal zijn, is nu een uitgestorven spookstad. Alle winkels en restaurants hebben witgekalkte ruiten of erger nog, kranten voor de ramen. Er loopt niemand op straat, zelfs de straatverlichting werkt niet. Op een paar meter afstand klinkt er muziek uit het enige verlichte lokaal in de weide omtrek.

‘Dat zal ons restaurant zijn. Wilt u mij vergezellen lieflijke jonkvrouw,’ grapt Peet, terwijl hij zijn arm door de mijne steekt.

Het diner is een menu van de dag, waarmee ze in de zomer ongetwijfeld veel Engelsen erg gelukkig maken. Maar ik ben niet zo weg van vet vlees, patat, patat en meer patat. In ieder geval heb ik iets gegeten. Een lekker rood wijntje en de grappen van Peet zorgen ervoor dat ik zowaar ontspan.

Aan mijn andere kant zit Britt. Britt komt uit Amsterdam en heeft al een jaar voor Happymoon gewerkt. Ze werkte vorig jaar in BarcoBeach Club. Die naam hoorde ik al een paar keer vallen. Wanneer ik Britt ernaar vraag, vertelt ze me, zonder enige valse bescheidenheid, dat dit de club is waar ieder jaar de beste entertainers van de cursus belanden. Juan, de jefe de animación van Barco Beach Club, speurt vanaf de eerste dag van de cursus al naar natuurtalenten tussen de nieuwelingen.

‘Nou, hij speurt maar een end weg. Ik ga me niet uitsloven,’ protesteer ik.

‘Fout,’ antwoordt Britt. ‘Luister Mandy, vooral in de cursus moet je je uitsloven, laten zien dat je vrolijk bent, altijd happy. Er worden clubdansen gedraaid, je moet meteen opspringen en meedansen. Als er vrijwilligers worden gevraagd, altijd je hand opsteken en ga zo maar door. Je moet je in de cursus bewijzen, anders sturen ze je naar huis. Dat doen ze echt.’

Britts woorden galmen na in mijn hoofd, wanneer ik me omdraai in mijn nieuwe bed. Naast me ligt Ansjie te snurken alsof ze zich al helemaal thuis voelt. Ik kan nooit slapen de eerste nacht in een vreemd bed. En nu heb ik zoveel dingen om over na te denken dat ik niet eens moe word. Ik heb al vier vrienden gemaakt, of beter gezegd vier mensen ontmoet met wie het echt klikt: Peet, Katta, Tom en Britt. Morgen moet ik goed uitrusten, want als ik Britt mag geloven is de cursus slopend.

Een half uur later realiseer ik me dat ik nog steeds klaarwakker ben. Ik sta op, trek een dikke trui aan en open de deur naar het terras. Frisse nachtlucht is wat ik nodig heb. De hemel is helder en duizend sterren fonkelen boven mijn hoofd. Ik hou van de sterren. Vanavond is er geen maan, waardoor ze nog feller lijken te stralen. Ik leg mijn hoofd in mijn nek en geniet van het uitzicht, tot ik opschrik van een geluid. Er komt iemand aan. Ik houd mijn adem in.

‘Hé Mandy, kun je niet slapen?’ Geweldig, het is Johnny en ik zie er niet uit. ‘Ga je mee nog even over het strand lopen?’ Hij staat voor mijn terras en leunt onverschillig op de balustrade.

Yeah right, in mijn charmante Micky Mouse pyjamabroek.

‘Nee, ik denk dat ik maar weer naar bed ga.’

‘Terug je bed in om verder te liggen woelen?’ Johnny kijkt me aan en trekt een wenkbrauw op. Hij kijkt naar mijn bijzondere outfit en lacht. ‘We zijn de enigen die nog wakker zijn hoor, niemand die jaloers wordt op die geweldige pyjama van je.’

Ach, wat kan het mij ook schelen, ik ga gewoon met deze grappige Duitser een nachtelijke strandwandeling maken, denk ik, terwijl ik opsta en mijn trui over mijn kont trek.

Johnny neemt me mee over een paadje door de duinen. Er staan een paar lantaarnpaaltjes, maar veel licht geven ze niet. Als ik maar niet languit ga, ik heb geen zin in een “verpletterende” eerste indruk. Nadat we de laatste duin beklimmen, blaast de wind hard in mijn gezicht. Ik snak naar adem. Het is koud, maar wat is dit een geweldige sensatie. Ik hoor de golven breken en sluit mijn ogen.

‘Slecht idee hè?’ Johnny draait zich om en glimlacht. ‘Een half uurtje uitwaaien en moet je opletten hoe jij straks snurkt.’ Dan pakt hij mijn hand en trekt me mee het strand op. ‘Pas op, want er liggen stukken zwerfhout,’ schreeuwt hij boven de wind uit. ‘Kom.’ Hij trekt me met zich mee naar de branding.

Het strand van Alcudia is wel vijftien kilometer lang, vertelt Johnny, en het loopt helemaal door tot aan een gezellige, oude haven. In de zomer ligt dit strand iedere dag vol met roze Engelsen en doet de Guardia Civil hard haar best om diezelfde Engelsen ‘s nachts van het strand te weren.

Nadat we een kwartier tegen de wind in lopen, gaan we zitten in een duinpan. De wind blijft hangen achter een paar struiken en ik voel mijn wangen gloeien. Ik zit met een Duitser in een kuil, nooit gedacht dat ik dat nog eens zou meemaken.

Johnny vertelt honderduit over de jaren die hij al voor Happymoon werkte. Volgens hem is er niets leukers dan dit werk. Zijn ogen stralen terwijl hij vertelt.

‘En jij Mandy, wat is jouw verhaal?’ Johnny leunt op een elleboog en kijkt me aan. Een raar gevoel trekt door mijn buik. Tegelijkertijd voel ik alle spanning van me afglijden en begin ik te vertellen. Over Mel, mijn zusje die tevens mijn allerbeste vriendin is, de relatie met mijn jeugdliefde, mijn ouders van wie ik zielsveel hou en de vrienden die ik achterliet in Nederland. Ik teken zelfs de totale inrichting van mijn Amsterdams appartementje in het zand.

Wanneer ik eindelijk stop om adem te halen, voel ik me een stuk lichter. En doodmoe. Ik gaap ongegeneerd en Johnny schiet in de lach. ‘Je wordt toch niet moe van mij?’ Wanneer ik met hem meelach, staat hij op, pakt mijn hand en zegt: ‘Kom, het is tijd om te slapen.’

Terug hebben we de wind in de rug en loopt het een stuk relaxter. De sfeer is sowieso meer ontspannen dan op de heenweg. We zijn geen complete vreemden meer. Johnny’s moeder overleed toen hij zestien was en zijn vader hertrouwde twee jaar later. Zijn stiefmoeder bleek er een als in een sprookje, waardoor hij op zijn negentiende besloot naar Spanje te vertrekken. Het was het enige moment tijdens ons gesprek waarop de schittering uit zijn ogen verdween.

Wanneer we de laatste zandresten van onze schoenen stampen, laat Johnny mijn hand niet los. Hij had hem vastgepakt om me terug door de duinen te loodsen, maar daar zijn we allang voorbij. We lopen, voor het eerst deze nacht zwijgend, over de stenen paadjes naar de ingang van Montes Park. Bij de deur van mijn appartement blijven we onwennig staan.

‘Bedankt Johnny, dit had ik echt even nodig,’ fluister ik.

‘Slaap lekker,’ Johnny geeft me een kus op mijn wang. ‘Als je weer niet kunt slapen, weet je me te vinden’.